

רק בלידיה שומאחר

רים, אוהדים. לא כל הבהמה, יש לציין, הופיעה בבגדי עבודה. אורי זוהר השתרך במעיל גשם שכמעט כיסה בהצלחה נעליים לא מצוחצחות. הווג בן-אמוץ-חפר לא הגיע בכלל להופעה החגיגית. הם לא סיימו, מן הסתם, לספור את הכסף.

★★★
מבט מהפנט ב"קליפורניה"

פרט לחולצה הרקומה, שחסרה לו, נראה החתן מפואר כמאסדר. הוא עמד אלגנטי, חיוור, נירגש, רציני, בנעליים שחור רות גבוהות, בחליפה שחורה צרה, מתר-חבת בכתפיים, בעניבת פרפר כסופה, כי-כסיות עור לבנות, בצעיף משי לבן, ובי-חפתים מבהקים בצורת S — שייקה. אלא שהוא היה בסך הכל חתן, אמיתי, שהיה דעה מאוד עם התפקיד. כפנטומימאי אמיתי

שעה כלוא לפני הסקס מנחמים עליו ללגום מן היין. "לא נורא, זה יעבור, זה קורה לכל אחד!"

לא פתח את הפה — פרט לקצינה בה היה עליו ללגום מן היין. וכך, אם תרצו, גזע רומן לדוגמה בן שנה. רומן עם פרולוג ללא מילים. הגברת אופיר החדשה, לידיה שומאחר בת ה-24, בת הקומיקאי המנוח, ישראל שומאחר, זר-כרת בעל-פה את קטע הפתיחה הדראמטי, שהתרחש בדיוק לפני שנה. הסנטימנטליות שלה, יתכן שהיא למעלה מהמתר, אבל לא פחות ממנה הוא כישרון השיחזור שלה: "לפני שנה בקליפורניה. ישבתי עם ידי-דים פולנים. פתאום הרגשתי שמישהו מביט בי. הוא ישב בשולחן רחוק ממני וכאחורי. אבל הוא נעץ בי מבט מהפנט, עד שנאלצתי

שי של שייקה

הם אלף הלידות, שרשם הפנטומי-מאי בכתובה לזכותה של לידיה. בקונצ'י התאפקתי מבכי. קיצוני מימין עומד אביו של שייקה, ואמרת הכלה: "הוא אמר לי שאני שווה מיליון, אבל לא היה לו."

והמוכירה הפרטית שלו. "שייקה לא רוצה שאעבוד מחוץ לבית. הוא רוצה אותי על ידו. הוא רוצה בבית מצוחצח ומבהיק. הוא כל כך פדאנט! שנה נורא."

הריב הגדול, לדבריה, עדיין אינו מוכר לה. היו ביניהם, אומרת לידיה, מריבות קטנות שיגרניות, והיא חושבת שזה נורא מאלו בין אוהבים. על אלף ל"י חתם החתן בכתובה לזכותה של לידיה. "שייקה אמר לי בצחוק שאני שחה מיליון. אבל לא היה לו. אז הוא הוריד שלושה אפסים." האם הם נוהגים גם לדבר ביניהם לפי עמים? לידיה מחייכת. ללא מילים.

שלה, תחת האות O — אופיר: "הוא מוכי רח להיות פעם סוס גיועני."

כזה באף לירות

פולנייה הבלונדית בעלת העודה של שנתיים בתיאטרון של ז'אן ז'ילאר בפאריס, לא החמיצה מאז שום הופעה של סוסה הגועי. היא דהרה לצידו, במחנות צבא, ישובים מרוחקים. היא חולמת עכשיו על סיור דומה בפולין, מקום הולדתה, ל"שם הוומן בעלה. לידיה, שמעולם לא לקחה את העבודה ברצינות, לא עבדה מעולם, אימצה לעצמה מקצוע מילולי ביותר: הפה של שייקה. "בסידור שלינו לפולין, אני אהיה המתרגמת שלו, הפקידה שלו, הקשרית שלו,

להסתובב. זה היה מבט מלא משמעות. אלא היה לי נוח. התחלתי לזנון על הכיסא. אבל הוא לא הסיר את העיניים. אחר-כך, כשר יצאתי, הוא אמר לי, שלום. חייכתי לו מ'פני שהשבתי שהבן-אדם מכיר אותי. אז עוד לא ידעתי שזה שייקה אופיר הפנטומימאי. כעבור יומיים הלכתי בדיונוגוף. פתאום אני רואה במדרכה ממול מכיר שלי ושייקה. ה' מכיר שלי סיפר לי אחר-כך, ששייקה אמר לו — עכשיו אתה עובר את המדרכה ו' עושה לי הכרה עם הבלונדית הזאת. נתתי לו את הטלפון שלי. אחרי כמה ימים הוא צילצל. כאן מדבר שייקה, את זוכרת אור-תי? — ומאז לא נפרדנו ליום. חוץ מהגנטי-עה האחרונה שלו לדרום-אפריקה — לחוד-שיים. זה היה נורא, אבל החלטנו שזה לא יקרה לנו יותר."

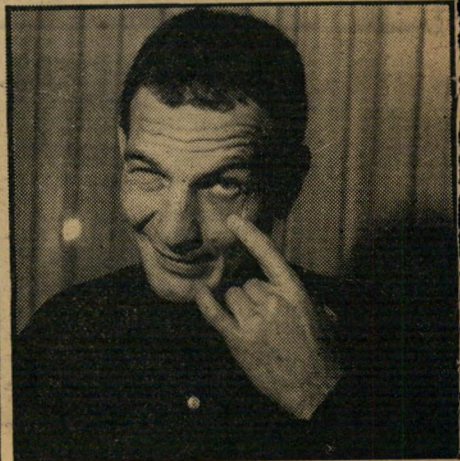
שושנה ארומה ממחזור

נערת הזוהר של אנדיה ודג ושייקה איש הבהמה, היוו לכל הדעות, לפחות לאלה הרובצות בקטע גורדון-פרישמן, זוג מוזר. הם מצאו חיש, מסתבר, סינטיזה. לידיה — פחות בארים. שייקה — פחות כסית. שייקה, זוכרת היטב לידיה, היה מופיע לפגישות תמיד עם שושנה ארומה ארוכה, מציף איתה בטלגרמות לימי הולדת ובסלטי פרחים. הוא היה המחור הרומאנטי ביותר שלה, עד כמה שהיא זוכרת עכשיו. מוגזם לומר שהכלה היפה רואה בבעלה את האלוהים, אבל היא בטוחה שהוא לפי-חות — הבן:

"ברנדוו הראשון שלנו, בא שייקה ואמר: שכחתי שיש לי הופעה היום. נסעתי איתו למחנה צבאי. ראיתי אותו אז בפעם הראשון. נה. זו היתה חתייה עצומה. יש לו טעם מיוחד. בלבוש, באופי, הוא כל כך ראפניה. הוא הופיע בפאריס עם מרלן דיטריך. הי שימלה שלה לא מצאה חן בעיניו והוא אמר לה ללבוש אחרת להופעה. היא רצה מיד להחליף שימלה. אחר כך היא כתבה בספר

החותנת רוקדת לאחר הסקס, סוחף יסויפון, איש תל"ם, את חותנתו של שייקה למעגל הרוקדים. לקול שירת היידישע מאמע. אורי זוהר, משמאל, מנצח על המלאכה. דיירי כסית הצטרפו למעגל וסיימו בקריאות: כיפק!

"האם אתה בעך שימוש בי-דיים להסדר בעיות-משפחה?"

"איך היית מגיב אתה, אילו תפשה אותך אשתך כבגידה?"

"איך היית מקבל את הירי-עה שאשתך בגדה כך?"

"האם לדעתך צריך הבעל לעזור לאשתו במטבח?"